

תאריך הורדה: 1 אוקטובר 2023. מקור: עמוד 2, הצפה, 3 אוגוסט 1949 *** מתוך אתר "עיתונות יהודית היסטורית", הספרייה הלאומית ואוניברסיטת ת"א

תצפיות

כשרום כבודו של הרצל...

7. (יהודה) ההסברים והתשובות בקשר לסדרי הלווייתו של הרצל, אף הסורים עצמם, מגיעים לכדי גיי חוץ, החל מהבריום על ״עיפותם״ של חיילינו וכלה בברי יושב ראש הועדה על ״טלטולים״ לחיפה ולחל־אביב שאינם לפי כבודו של המנוח. עדיין לא נפסקה ההלכה ״זה עי־דיך ומסופך ומה־פוגע בכבודו של הרצל — אם הבאת עצמותיו עם שי־חר ירושליטה באיץ רואה או הבאי־תן לחיפה העיר שהרצל ראה בה חנוץ עתידי, אם הלזיה של ״מוזמי־ניס״ או פרידה של המוני הישוב ועברם על פני הארון.

בעצם, מדוע לא־חששו לטלטולו של אפר הקושים שהגיע לפני שי־בועות מספר? האם לא־הוסיפה ההיחזוהם של המוני חל־אביב עם זכרם, כבוד לקדושים?

המהני על העתונאים שהוקצבו להם מקומות מספר ועל־הצבור כר־לו שאינו מוחה על ״סורים״ כאלה. עוד ייטעא מספר היילים הדרוש לשמירה על הסדר ולמשטר כבוד ועוד אפשר לגייס לצורך זה את ״משפר העם״ וכו׳.

במקרים שאין איש.

8. (כ. א.) איזהו גיבור? המלון הגי־דול של גור אומר — ״איש חזק, אמין לב, רב כוח״. אולם השבוע שמעתי על מעשה גבורה שבוצע על ידי יהודי, שכל שלש ההגדרות הללו רחוקות מפני והלאה. תשוב־כה, גילו כבן שמונים, מאוד עניני כמעט וכבה אך רוחו צעירה עליו לפעול ולהפעיל.

ומעשה שהיה כך היה:

ליד אחת המושבות הגדולות ב־ש־רון הוקם לפני למעלה משנה שיכון עולים חדשים. הרכב המשתכנים היה על סהרת החילוניות ולכן הסרה השכונה את כל המוסדות האופיינים לישוב יהודי. בין התושבים נמצאו שלשה ארבעה יהודים שרצו לפנות לקיים בנין בשבת, אך טרדות הפר־נסה מנעו מהם לעשות בימות ה־חול את ההבנות הדרושה. שיכון זה נמצא בקרבת מקום לאחד הזקי־בוצים הגדולים והוותיקים ושם חי־לו — אב לאחת החברות — היהודי שלנו. נודע לו על כשלוץ מאמר־איהם של שרייזי והוא החליט שי־מצווה היא לקיים זנין בישוב עב־רי. החליט ועשה. הוא שיכנע עוד מספר ״אמה״ בקיבוץ ויחד אהם היה הולך מדי שבת בשבתו לשכונ־נה והיה מתפלל בציבור. בין ה־משתכנים נמצאו עוד אחרים שהצי־טרפו למנין, שהפך ביתיים למוסד של קבע. אולם היהודי שלנו — פסק מלבוא. המשתכנים בהתחלה סברו שחלה, שקשה עליו הדוך ו־לבסוף כמעט ושכחוהו. אך מה גי־דול היה המונגם כשהודמנו. פגם למושבה הקרובה וראו את ידיהם. את היהודי בעל הרת הפנים, ער־מד ליד חמת האוטובסים — וכדי שיש יוד לגרבות. הגה לא הוציא מפיו, רק יוד מושטת לעובדים וש־בין, השתחו — והתחמקו ממנו שי־לא לביישו.

החירה נצאה את פתרונה כעבור שבועות מספר. בשבת־שעברה, כא־שר באו הראשונים למנין בשכונה נצאו את הזקן ממתין בחזר. לאחר שנאספו כל המתפללים, קם ואמר: ״רבותי, לא ייתכן שיהא קיים בית כנסת שלא־ימצא בו ספר תורה. החלטתי לגזור סי־למנין. חלק מהספי כבר נמצא בידי ואני מקווה להשיג בקרוב את החסר...״

ואני שאלו, איזהו גיבור?

שקטו — בלי מיבצע

7. (ז.) ״מושיבחנו היא מקום מר־גוע. אורחנו מבקשים מנוחה. הגי־חו להם לישון בשעות הבוקר. תהי־להם מנוחה גם בצהריים! נא לא להשמיע ראוי. בקול רם, שום רי־עש של ילדים עד שעה 9 בבוקר ובשעות 2—4 אחה״צ.״ על החתום: ״הנהלת המגרוע נהייה״

מדועות אלה הדבוקות בכל רחבי המושבה נשמרות בקפנות בלי־מי־טה מיבצע שקטי״ וללא מסע עונשין נגד פורצי גדר. וגדמה, כי מדועה פשוטה כזו בשניו נה בנוסח רצוי להפיץ גם בעיר, והשנוי עשוי רק לחוק את הרישה, לאמור:

עירנו היא עיר עבודה ועמל־ר־תושביה מבקשים מניחה כדי לעבוד וליצור. נא לא להשמיע ראוי בקול רם ולהמנע מרעש ככל האפשר. ודי... ועוד בן־עלזלי דהברקו־

7. (ז״ו) סמל בחיל הים מתלאאביב המשרת בחיפה קיבל ביום ששי אחרי צהרים מאוחרו העובדת כמורה בקרבת חל־אביב קריאת אועקה משי־מחת. בטלגרמה נאמר: תבוא, נוסעת לשבת לארוסין, דחוף ומבוהל מה־כשורה. המרינה פנה אל הממונה עליו, קיבל חופשה, נטל את ילקוטו ויצא מדי־ל,אגדי״ ומשם נסע אחרי שידולים ומאמצים בלי תור הביתה לתנ הארוסין, אך בבואו לא מצא את האחות בבית, שהיה סגור ומסוגר... לעומת זאת מצא על השולחן את הטייטה של הטלגרמה, ושם כתוב: אל תבוא! נוסעת לשבת לירושלים. איש חיל־הים נוהג תמיד בקבלו־חופש לבוא אל אחותו לשבת, והיא מודיעה לו במברק כי השבת תיעדר, כאשר נוסעת היא לירושלים. המלה ״אלי״ הנשמטה והמלה ״לירושלים״ הפי־כה בדואר. ״לארוסין״ הוא בילה את השבת בודו וגלמרו וכלי־תבשיל ול־מחרת חזר במפה גפש לבטיס... על האסון בבהגנה הילולים

7. (ז״ו) האסון המחריד שאירע ביום החמישי לפנות ערב במחנה. שער

^[1] העליה״ בחיפה נמסר בקומוניקאטו כמ־

^[2] שליחי קצר ויבש, לאמור: ״המוז חלפת, בן 6 טבע בבריכה של מערכת הבניו שבתוך המחנה. גופתו הועברה לבית החולים הממשלתי״. אולי משמעה של הסיפא לומר כי הגופה הועברה לבדיקה כדי לקבוע את נסיבות ה־מקרה על מנת להימנע את הסנותו. אולם מקום המקרה טעון אף הוא בדי־קה ותקירה יסודית. אנכי, בעיר מספי־רים כי הקרוב הוא חינוק ולא ילד־בן שש־טיני, ושבאילו ההורים השי־אירוחו לבדו בלי כל השגחה. ככל אופן טעון המקרה המדועע שהוא השני במין זה במחנות־עולים בארץ הבהרה ותקירה מידית. מה גם שי־מקרים כאלה חזכים לתד רב בעתה־נות בחו״ל ובין המדעמים לעליה־שם.

^[3] עלמנה המילך במשורר החזיק...

^[4] (ה. א.) פקיד משרד החוץ נתבטי־רו בימים האחרונים שביניהם נמצאו שלמה המלך. בבואם לעבודה נודע להם שהפקיד שיכמו שלמה קניג שינה את שמו החזעי לשם צבוי ״המלך״ במקום קניג ומעתה יקרא שמו בישראל: שלמה המלך...